

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ.

Θάλασσα.....στον Αποστολιά!!!

Καλοκαίρι -Αρχές Ιουλίου του 1968 στο χωριό. Τα σχολεία έκλεισαν ήδη και όλοι εμείς οι μαθητές του εξαταξίου της Αμφίκλειας επιστρέψαμε στις πατρικές μας εστίες στον Αποστολιά . Η σχολική χρονιά καλά κύλησε, ωραία τα καταφέραμε' όπως συνήθιζε να λέει ο αείμνηστος μπάρμπα Βασίλης ο Γεωργίου. Άλλωστε αυτή ήταν και η αποστολή μας, ο προορισμός μας στο Δαδί , να μάθουμε πέντε γράμματα, να ανοίξουμε τα μάτια μας, να γλυτώσουμε από τις λάσπες και τα μεταλλεία στο χωριό.

Για διακοπές δεν συζητάμε δεν υπήρχαν τέτοιες πολυτέλειες τότε. Καμία αγχωμένη κολιτσίνα στο μπαρμπα Γιάννη το Μανούκο με τον παππού μου το γερο Νίκο τον Κόντο τον Καρανικόλα κι αυτή στα κλέφτικα, ντρεπόμουνα και τον πατέρα μου τον παπά Θανάση να με βλέπει να παίζω χαρτιά στο καφενείο. Όμως αυτή ήταν η μόνη διασκέδαση, δεν υπήρχε και τίποτα άλλο τότε στο χωριό!!!.

Σε λίγο θα άρχιζε ο θέρος τα δεμάτια , τα φορτώματα τα ξεφορτώματα, οι θημωνιές, θα ερχόταν η πατόζα - η αλωνιστική μηχανή , τα βουνά με τα άχυρα στα παλιούρια και την παλιοτάρατσα. Τα ζωντανά του σπιτιού θέλανε τσοπάνη ημερησίως. Ένα πρωινό εκείνων των ημερών, θόρυβος πολύς θόρυβος και φασαρία στο χωριό, χτύπαγε συνέχεια και η καμπάνα. " Όλοι το απόγευμα στο μαγαζί του Γεωργίου , θα έρθει ο νομάρχης από μέσα, από την Άμφισσα να μιλήσει". Νομάρχης βέβαια και Νομαρχία εκείνη την εποχή , η δικτατορία στο απόγειό της , ήταν η απόλυτη εξουσία κράτος εν κράτει . Πράγματι όλοι οι χωριανοί μαζεύτηκαν στο μαγαζί , από πίσω και εμείς τα παιδιά.... "Κανιανίτες" άρχισε ο κύριος Σαρήπαπας, ο Νομάρχης με λόγια κοφτά , λακωνικά , στρατιωτικά . Ηεπανάσταση, εξαντλώντας το ενδιαφέρον της για την περιοχή μας αποφάσισε όλος αυτός ο τόπος από το Παλαιοχώρι ,το Μπράλο , το Γαρδίκι , τον Αποστολιά μέχρι κάτω στο Δαδί να τη γεμίσουμε με νερό για να ποτίζεται ο κάμπος μέχρι την Κωπαίδα κι εδώ το χωριό σας , η Κάνιανη, ο Αποστολιάς θα γίνει λίμνη ,μέρος παραθαλάσσιο.

Ωωωωωω θάλασσα !!!!! φωνάξαμε αυθόρμητα εμείς η μαρίδα πίσω στη γαλαρία!!!Θα κάνουμε και μπάνιο!!! Μπάνιο ?τι μπάνιο? Σπανίως βουτάγαμε σε κάνα βούθλα στο ποτάμι τον Αποστολιά με το φόβο μη μας έπαιρνε χαμπάρι ο αυστηρός αγροφύλακας ο Αθανάσιος Κουνούπης ο Τράικος. Μια φορά ενθυμούμαι μας πήρε χαμπάρι, πάνω στην ταραχή μας κράτησε τα ρούχα μας και τρέχαμε πανικόβλητοι γυμνοί και αλλόφρονες στα γύρω χωράφια. Όσο για θάλασσα την αγναντεύαμε από τις στροφές του Καρανάσιου με το λεωφορείο του Τραστούλα πηγαίνοντας καμμιά φορά στη Λαμία. Και τότε όπως ήταν φυσικό άρχισαν οι απορίες οι ερωτήσεις με τη δέουσα βέβαια προσοχή λόγω κατάστασης από τους εμβρόντητους Κανιανίτες. Και πώς το ένα και πώς το άλλο . Και τι θα γίνει με τα χωράφια , τι θα γίνει με το χωριό ,τι θα κάνουμε από δω και πέρα. Βάρκες δεν έχουμε ψαράδες δεν είμαστε.

“Κύριε Νομάρχα με το τραίνο τι θα γίνει? ”ρώτησε με υποβόσκουσα καλυπτόμενη ειρωνεία ο νομομαθής και ευρυμαθής, εργαζόμενος τότε στον ελληνικό σιδηρόδρομο, μπαρμπα Ανδρέας ο Κοτσιμπός. “Έχουμε συνεννοηθεί με τους Γιαπωνέζους, το τραίνο θα πάει κάτω από τα Καμμένα Βούρλα”....απάντησε ο Κύριος Νομάρχης. Για όλα είχε τη δέουσα πειστική απάντηση , χωρίς να αφήνει περιθώρια αμφισβήτησης και δευτερολογίας.

Με το τέλος της συζήτησης , οι χωριανοί ευχαρίστησαν τον κύριο Νομάρχη για το ενδιαφέρον του . Τα συναισθήματα ποικίλα . ενθουσιάστηκαν, ανησυχήσαν, προβληματίστηκαν. Κάποιοι προχωρημένοι πονηροί Κανιανίτες περιέγραφαν την επομένη ημέρα με χιούμορ , με Κανιανίτικο τρόπο το γεγονός. “Εσύ Βασίλη θα γίνεις Καπετάνιος, θα κάνεις δρομολόγια με τη βάρκα τους τουρίστες” έλεγε ο αστείρευτος Βασίλης ο Μπούρας στο Βασίλη το Μανούκο!

Μετά από λίγες μέρες τοπογραφικό συνεργείο με επικεφαλής τοπογράφο μηχανικό τον κύριο Βασίλη , επώνυμο δεν ενθυμούμαι ,ήρθε στο χωριό και ζητούσε παιδιά του γυμνασίου- εργάτες για την τοπογράφιση της περιοχής και την εκκίνηση του όλου έργου. Αυθόρμητα προσήλθαμε τρεις συνομήλικοι συμμαθητές, εγώ , ο Θανάσης ο Παπαναγιώτου και ο Θανάσης ο Μανούκος. Ο κύριος Βασίλης , άνδρας μεσήλικας, χαμηλού αναστήματος, νευρώδης, νευρικός, αυστηρός και αυταρχικός θύμιζε γυμνασιάρχη και χωροφύλακα της εποχής. Τον Θανάση τον Παπαναγιώτου, ως αριστούχο στα μαθηματικά , τον

κράτησε βοηθό του στο ταχύμετρο σε ύψωμα στα παλιούρια και εμείς οι δύο , εγώ και ο Μανούκος με τις τεράστιες ξύλινες σταδίες στον ώμο περιφερόμασταν σε μεγάλη απόσταση στους αγρούς και τους λόφους της γύρω περιοχής. Η συνεννόηση και η επικοινωνία με τον κύριο Βασίλη δυσχερής έως αδύνατος. Φώναζε δυνατά , φωνασκούσε ,εμείς δεν τον καταλαβαίναμε, δε συνεννοούμεθα για την ορθή τοποθέτηση της σταδίας, νευρίαζε γινόταν έξαλλος , έξω φρενών και έτσι το μεροκάματο γινόταν βασανιστικό του τρόμου.

Άρχισα σιγά σιγά να μην προσαρμόζομαι να μην ακούω τις εντολές του , να τον αγνωώ συνειδητά. "Αντώνη.....Αντώνη,,,,,, τεμπέλη" ορίοταν από το ύψωμα. Εκεί κοντά πηγαινοερχόταν ο μακαρίτης ο ξάδερφός μου ο Μητσος ο Ανδριτσόπουλος και άκουγε τις φωνές του . Μετά από λίγες ημέρες εγκατέλειψα το συνεργείο και μετακινήθηκα σε άλλη παράπλευρη βαρύτερη όμως εργασία , σκάβοντας και ανοίγοντας πηγάδια με τον μπάρμπα Μήτσο τον Ρούλια γιατί τεμπέλης δεν ήμουνα. Χίλιες φορές να σκάβω πηγάδια παρά με το νευρωτικό τον κύριο Βασίλη. Και βέβαια θάλασσα στον Αποστολιά δεν είδαμε ποτέ.....

Όμως για τα υπόλοιπα πενήντα χρόνια μέχρι το θάνατο του, ο αγαπημένος μου ξάδελφος ο Μητσάρας ποτέ δε με φώναξε με το όνομά μου , τεμπέλη με ανέβαζε τεμπέλη με κατέβαζε... "Βρε καλώς τον τεμπέλη! Τι κανς τεμπεέλλη!!!!!!", έλεγε όταν με συναντούσε.
Καλύτερα να σου βγει το μάτι παρά το όνομα!!!

27/06/2021